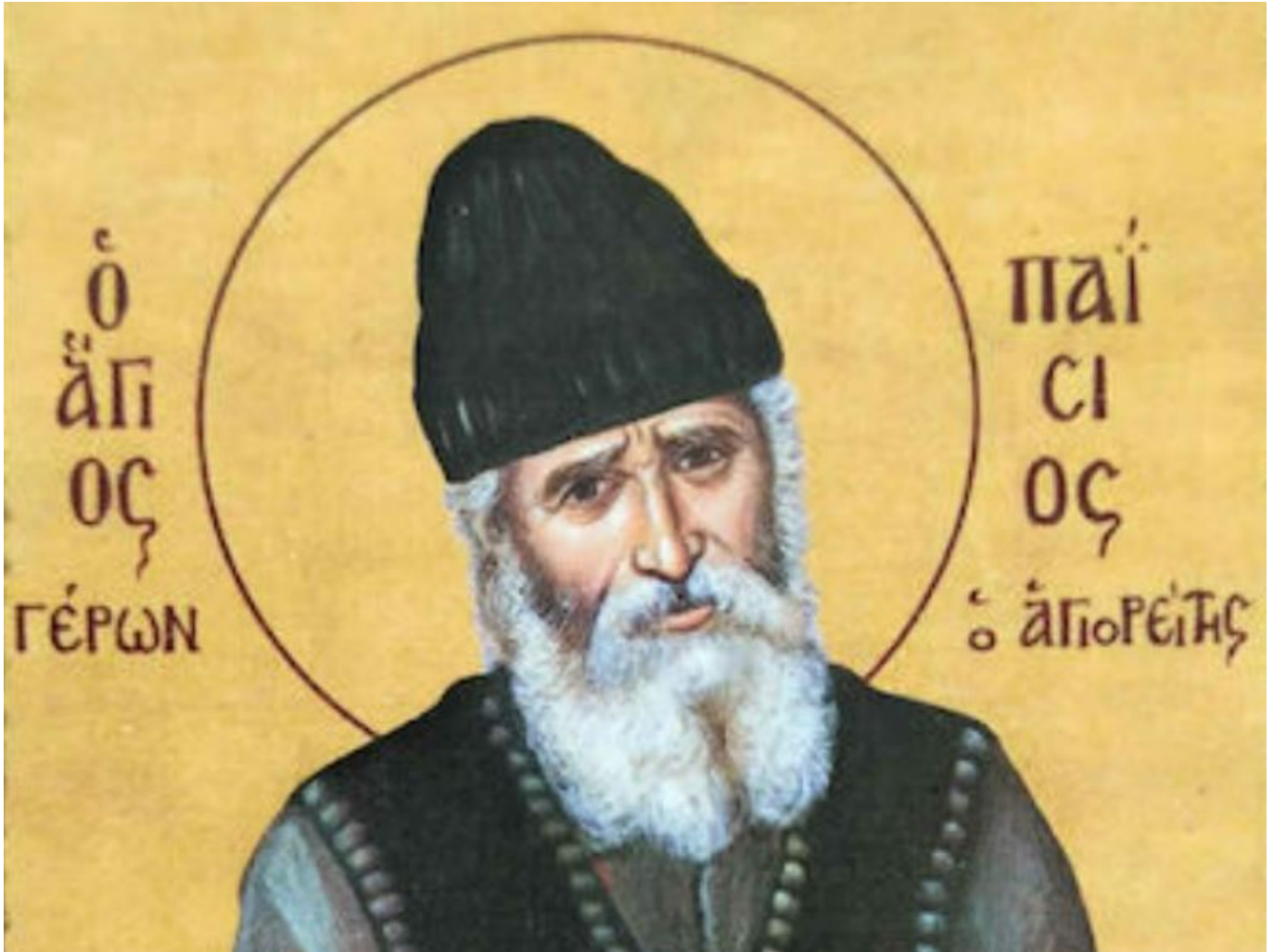

Ένα πνευματικό αντίβαρο στη σύγχρονη κοινωνία της αυτοπροβολής και της αυτοδικαίωσης

/ [Γνώμες](#)

Ένας από τους μεγάλους θεολόγους του 20ου αιώνα ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν επιχειρώντας να προσδιορίσει την αρετή της ταπείνωσης, θα γράψει: “Ο ἴδιος ο Θεός είναι ταπείνωση! Για όποιον γνωρίζει τον Θεό και τον ατενίζει μέσα στην δημιουργία Του, η ταπείνωση είναι μια θεία ποιότητα.” Και πράγματι η ταπείνωση έχει θεία καταγωγή.

•

**Του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη,
Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου
Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου**

Ο ίδιος ο Δημιουργός αλλεπάλληλες φορές δίδαξε με το παράδειγμά Του αυτή την υψοποιό αρετή. Ας αναλογισθούμε τον ερχομό του Κυρίου πάνω στη γη, όταν ο ίδιος ο Θεός καταδέχθηκε να γεννηθεί άνθρωπος μέσα σ' ένα ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ. Δεν γεννήθηκε ως Βασιλέας της Δόξης σε κάποιο παλάτι, αλλά σ' ένα στάβλο όπου κατέφευγαν τα “ζωντανά” για να ξαποστάσουν.

Αλλά και όλη η επίγεια διαδρομή του Θεανθρώπου μέχρι τον Σταυρό μας δείχνει ότι: “Έταπείνωσεν έαυτόν, γενόμενος ύπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. β',8). Συνεπώς ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός καθ' όλο το επί γης πέρασμά Του κένωσε τον εαυτό του “υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας” με αποκορύφωμα τη θυσία Του πάνω στο ικρίωμα του Σταυρού.

Και σε αυτό το κενωτικό πνεύμα μιμήθηκαν τον Κύριο οι πολυάριθμοι άγιοι της Εκκλησίας μας. Εάν μελετήσουμε τους βίους των αγίων μας, εύκολα θα διαπιστώσουμε πως έδιναν προτεραιότητα στην προσωπική τους ταπεινοφροσύνη, διότι γνώριζαν ότι “στους ταπεινούς αποκαλύπτονται τα μυστήρια του Θεού”. Αντίθετα η υπερηφάνεια είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της προσέλκυσης της Χάριτος του Θεού στη ζωή του ανθρώπου. Δικαιολογημένα ο αββάς Ιωάννης θα σημειώσει: “Η ταπεινοφροσύνη είναι η πύλη του ουρανού. Διαμέσω αυτής οι άγιοι μπήκαν στην πόλη του Θεού.”

Κάθε χρόνο την 12η Ιουλίου η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Παΐσιου του Αγιορείτη, ενός κατεξοχήν μιμητή του Χριστού στην ταπείνωση. Ο όσιος Παΐσιος δεν ήταν κάποιος λόγιος, κάποιος μορφωμένος με πολλές περγαμηνές ή κάποιος ισχυρός του κόσμου αυτού. Απεναντίας ήταν ένας απλός μοναχός που διήλθε το περισσότερο του βίου του μέσα στο Άγιον Όρος, στο “Περιβόλι της Παναγίας μας”. Δεν πρότασε το θέλημά του, αλλά το θέλημα του Θεού. Η όλη του παρουσία έδειχνε τη βαθεία του ταπείνωση. Ο τρόπος που μιλούσε στα πλήθη των προσκυνητών που τον επισκέπτονταν στην Παναγούδα, δεν φανέρωνε παρά το ταπεινό του φρόνημα. Αλλά και ο διακριτικός τρόπος που κινούνταν στην καθημερινότητα δεν εκδήλωνε παρά τον ταπεινό του χαρακτήρα. Πόσες φορές που προσέρχονταν διάφοροι αναγκασμένοι αδελφοί στο κελί του, δεν τους αποκαλύπτονταν, αλλά εμφανίζονταν ως ένας άγνωστος μοναχός; Πόσες φορές παρουσιάζονταν ως ένας απλός προσκυνητής, ως ο τελευταίος των τελευταίων σε διάφορες πανηγύρεις της Αθωνικής Πολιτείας; Πόσες φορές και μόνο το απλοϊκό του παράδειγμα συγκινούσε ακόμη και δύστροπους ανθρώπους και τους οδηγούσε στη μετάνοια; Αλλά και

πόσες φορές με την αγία ταπείνωσή του δεν κατάφερε και τον διάβολο να νικήσει; Έλεγε χαρακτηριστικά: “Εγώ δεν είμαι τίποτα. Είμαι ο πιο αμαρτωλός απ’ όλους. Αν κάνει κάτι ο Θεός το κάνει από έλεος, όχι επειδή εγώ το αξίζω.”

Ο άγιος πίστευε ακράδαντα ότι: “η ταπείνωση έχει μαγνητική δύναμη και τραβάει διαρκώς τη χάρη του Θεού.” Όλος ο βίος του οσίου Παϊσίου ήταν μια ζωή αδιάλειπτης ταπείνωσης. Ποτέ δεν έπαψε μέσα του να έχει το αίσθημα της αναξιότητάς του ενώπιον του Θεού. Δεν ήταν βέβαιος ούτε και για την μετάνοιαν σωτηρίας του. Είχε έντονα αναπτύξει την αυτομεμφία. Ακόμη και στον τάφο του ζήτησε να γράψουν: “ο Άγιός μου κατοικεί, αυτό είναι τιμή μου. Πιστεύω Αυτός θα λυπηθεί την αθλία ψυχή μου. Θα εύχεται στον Λυτρωτή να ‘χω την Παναγία μαζί μου.” Είναι συγκλονιστικό ένας άγιος που θεράπευε ασθενείς και δέχονταν ακόμη και εμφανίσεις της Παναγίας μας να αιτείται τη λύτρωση της αθλίας ψυχής του. Νοιώθει άθλιος μπροστά στο Θεό. Πρόκειται λοιπόν για τέλεια ταπείνωση από μέρους του οσίου Παϊσίου, από την αρχή έως το τέλος της επίγειας πορείας του.

Και σήμερα δυστυχώς ζούμε στην κοινωνία της δημοσιότητας και της συνεχούς προβολής. Τα πάντα σε κλάσματα δευτερολέπτων προβάλλονται μέσω διαδικτύου. Ο σημερινός άνθρωπος αντί να διψά για ταπείνωση, επιθυμεί όλο και περισσότερο την αυτοπροβολή και την αυτοδικαίωση. Όλα τα αναγάγει στο τι αποδοχή έχει στα σύγχρονα διαδικτυακά μέσα και γενικότερα στο πως θα αρέσει στον κόσμο. Η αυτοπροβολή σήμερα έχει πάρα πολλές τρομακτικές διαστάσεις, όταν αποτελεί για κάποιους σκοπό ζωής. Και βεβαίως όλα αυτά είναι απόρροια ενός άκρατου εγωισμού. Εδώ είναι το μεγάλο διακύβευμα: Ο σημερινός χριστιανός αγαπάει την ταπείνωση ή θέλγεται από το “εγώ” του και αποπροσανατολίζεται από τον δρόμο του Θεού;

Ο αληθινός χριστιανός ενατενίζοντας κάθε φορά τον Χριστό, έχει την δυνατότητα να αντικρύσει την σαρκωμένη Θεία ταπείνωση. Βλέποντας την Παναγία μας έχει την ευκαιρία να παραδειγματιστεί από την ταπείνωσή της που έγινε η αιτία της λύτρωσης όλης της οικουμένης, εφόσον συγκατατέθηκε στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας. Αλλά και αντικρίζοντας κάποιος τους αγίους μας, δε βλέπει παρά τα απaráμιλλα παραδείγματα της βιωμένης ταπείνωσης, όταν μέσα από το μαρτύριο του αίματος ή της συνειδήσεώς τους κένωσαν τον εαυτό τους για την αγάπη του Χριστού. Δικαίως ο όσιος Παΐσιος δίδασκε: “Όσο ανεβαίνει ο άνθρωπος την πνευματική σκάλα, τόσο βλέπει τα χάλια του. Η ταπείνωση είναι το πιο δυνατό όπλο. Ο διάβολος φοβάται τον ταπεινό γιατί δεν έχει από που να τον πιάσει.” Όταν λοιπόν ταπεινωνόμαστε, ανοίγει ο δρόμος της σωτηρίας μας. Αμήν!